

Õpilasvahetus pakub eksootikat ja keeleõpet

Mari Sild ja Mariana Piñeyría Núñez.
Fotod: erakogu

Tulles Eestisse teiselt poolt maakera, võib siin kohata nii mõndagi kummalist, tunnistab vahetusõpilasena peaaegu kaks aastat Eestis elanud Uruguay neiu Mariana Piñeyría Núñez. Ent siit lahkuda on siiski kahju, rääkis ta **Hille Tänavsuule**.

Ei Mari ega Mariana oska ette kujutada, kuidas nad teineteise järele igatsema hakkavad, üks ühes ja teine teises maailmas otsas. Igatahes oli lahkumine mõlemale raske, kui Mariana eelmisel nädalal Eestist ära oma kodumaale Uruguaysse lendas. «Tõepoolest, me oleme nüüd peaaegu kaks aastat koos olnud. Pole õrna aimugi, millal jälle kohtume,» ütleb ohates Tartu Hugo Treffneri gümnaasiumis 10. klassi lõpetanud Mari Sild, kes käis aasta tagasi vahetusõpilasena Uruguays Carmelo gümnaasiumis ja elas Mariana perekonnas.

«Ega me teineteist unusta, jätkame suhtlemist interneti teel, kirjutame,» kinnitab särtsakalt Mariana Piñeyría Núñez, kes õppis lõppenud kooliaastal vahetusõpilasena Tallinna Gustav Adolphi gümnaasiumis, elas Nõmmel siinses peres ja käis sageli külas ka Tartus Mari kodus.

Mariana on lahkumismõtete pikalt heidelnud. Vahetult enne ärasõitu käis ta oma äsja te klassikaaslastega Tallinna lähedal telkimas. Tunnistas hiljem, et oli pärast seda tükk aega nutnud – koduigatsus ei suutnud lahkumiskurbust leevendada.

Niipea kui Mariana koju jõudis, helistas ta Marile. «Räägime eesti keeles, las mu vanemad üllatuvad,» sõnas ta.

Mari valis omal ajal Uruguay just seetõttu, et igatseb eksootikat ja soovis õppida hispaania keelt, alustas juba Tartus keeleõpinguid. Uruguay tundus põnev – rahulik Ladina-Ameerika väikeriik kahe suure, Argentina ja Brasiilia vahel, kuigi pindalalt Eestist ligi neli ja rahvaarvult kaks ja pool korda suurem.

Ta sattus Uruguay väikelinna Carmelosse (Mari sõnutsi umbes Võru suurune), mis asub

La Plata lahe ääres, asus elama Mariana perekonda ja hakkas õppima kohaliku gümnaasiumi 10. klassis.

Mariana mäletab esimest kohtumist nii: «Kõik mu klassiõed ja -vennad ootasid meil kodus, et näha, kes ta on. Huvi oli suur, sest ega me Eestist suurt midagi teadnud.» Seda räägib ta küllalt arusaadavas eesti keeles, kuigi ise väidab, et oskab eesti keelt natuke kehvasti.

«Kui kooli läksin, olid kõik uudishimulikult mu ümber, katsusid lausa näpuga,» meenutab heledapäine ja sinisilmne Mari temperamentsete lõunamaalaste käitumist.

«Me juba teadsime teineteist, sest kui me olime valmis Mari vastu võtma, kirjutasime teineteisele. Mina ju pidin talle hispaania keelt õpetama,» selgitab tumedapäine särtsakas Mariana.

«Kirjutasime natuke inglise ja natuke hispaania keeles. Mina hispaania keeles ikka sõnaraamatu abil. Kui seal nende juttu kuulsin, ei saanud algul midagi aru, nad rääkisid nii kiiresti. Aga mul oli hästi tore pere, kellega väga palju suhtlesin. Niisugune euroopalik arstide pere. Ja kodu asus kesklinnas, sealt oli mugav igale poole minna,» meenutab Mari.

Ta nimetab Marianat oma uruguay-õeks, tema vanemaid uruguay-emaks ja -isaks.

Mariana tunnistab, et ilmselt küpses mõte tulla vahetusõpilasena just Eestisse Mari toel. «Tahtsin Euroopasse, kas Inglismaale, Ungarisse või Rootsi. Tahtsin nagu midagi erilist. Eestis tundus Mari jutu järgi vägagi põnev,» räägib ta.

Ta ei ole oma valikut kahetsenud, kuigi ei tea veel, mida eesti keelele peale hakata kodu-

maal, kus tema teada elab vaid üks inimene, kes eesti keelt räägib. Aga võib-olla annab niisuguse omapärase keele algoskus hoopis ootamatuid võimalusi edaspidiseks. «Vaja on rääkida, et mitte ära unustada. Marile kirjutada, raamatuid lugeda.»

Üllatusi oli mõlemal neil palju – erinevad inimesed, loodus, kultuur, toitumisharjumused.

«Mulle meeldis, et seal on inimesed sellised särtsakad, emotsionaalsed. Seal osatakse pidutseda, elu nautida. Kui olid jalgpallivõistlused või presidendivalimised, siis olid kõik tänaval, tantsisid ja laulsid, tegid šõud,» meenutab Mari.

Marianale jääb kõige enam meelde lumi, mida möödunud talvel oli Eestis tüütuseni palju. Uruguays polnud ta midagi niisugust näinud.

Vahel tekitas aga Maris ahasust uruguaylaste muretus, *mañana* – kõike võib eesti vana sõna vastaselt homse varna heita. «Mõnikord viskas päris üle, kui koolis midagi ei toimunud.»

Mariana meelest on eestlased väga töökad, perekesksed, aga liiga kinnised ja natuke uimased. «Sõpradega suheldakse vähe. Meil on sõbrad kogu aeg koos. Koolis arutame, mida täna teeme. Saame rannas kokku, kitarr kaasas, kuulame *cumbia* muusikat, tantsime selle järgi, joomeme matet,» selgitab Mariana. Muidugi tuli ka Maril õppida *cumbia* muusika saatel tantsima.

Mari sõitis jalgrattaga palju ringi, käis bussireisidel peaaegu kogu Uruguay läbi. Mariana

leiab koguni, et Mari tunneb tema kodumaad paremini kui ta ise.

«Loodus oli ikka üsna võõras, viinamarjaistandused ümberringi, karjamaad, seal kasvatatakse palju veiseid. Kord viidi meid metsa ekskursioonile, pani imestama – viiskümmend puud reas. Enamasti mingi võsa,» iseloomustab Mari sealset maastikku.

Neiu võttis seal oma lõbuks käsile pisikesse projekti, pildistas kevadest peale iga nädal, kuidas viinamarjad arenevad ja valmivad. Käis ka veinikeldrites. «Vahva oli kohata erinevaid inimesi, nendega suhelda. Rääkisin ka takso- ja bussijuhtidega, mõnel olid väga imelikud arvamused. Sain hulga rikkamaks, maailm avardus,» räägib Mari.

Marianale jääb aga kõige enam meelde lumi, mida möödunud talvel oli Eestis ikka tüütuseni palju. Uruguays polnud ta midagi niisugust näinud. Siinne pere pani tüdruku suuskadele. «Algul oli raske aru saada, mida tuleb teha, aga sain kiiresti selgeks. Ei kukkunudki palju. Mäest alla lasta oli hoopis hulle,» mäletab Mariana.

«Me käisime Norra mägedes. Minu arust sai ta sealt alla sõites väga hästi hakkama. See oli üks tema suuremaid võite,» kiidab Mari.

Tüdrukud arutlevad naljatamisi, ehk pääseks Mariana oma riigi suusakondisse. Või Mari Eesti surfinaiskonda, sest käis Uruguays edukalt lainelauakursustel.

Mari arvates on Mariana selle aastaga palju kasvanud, ta on hoopis teistsugune – kindlameelsem, targem, parem.

Ka uruguaylanna on Eesti risti-põiki läbi sõitnud, ainult Saaremaale ei jõudnud. Käinud ka Inglismaal, Norras, Soomes.

Muidugi oli kõige suurem elamus laulupidu. «See oli ikka väga võimas – kuidas inimmas lainetena voogab,» märgib Mariana, tunnistades, et eestlaste ülev tunne haaras järgitult teadagi.

Söökidega harjusid mõlemad üsna kiiresti. Mariana igatseb värskete puuviljade järele, õppis ära musta leiva, võrtsiki-

Vahetusõpilasena võib lihtsalt õppida, aga võib ka endale suisa teise perekonna leida.

Mari Sild läbis Uruguays edukalt lainelauakursused.

lu ja putrude söömise. Mari tundis Uruguays kõige rohkem puudust kohupiimast. Kui talle kodust kama saadeti, sattus sellest vaimustusse ka tema uruguay-isa Ramón. Nüüd igatseb neiu vahel hea, sütel küpsetatud veiseliha järele. No ja apelsin sai ju otse puult võetud.

«See oli ikka väga põnev aasta. Väikses riigis on kergem sulanduda, aina avastad seda ja hakkad ka armastama. Seal oli nagu rohkem vabadust, aega sügavamalt elu üle mõelda, ja palju sõpru,» lausub Mari ja Mariana noogutab nõusolevalt.

Nüüd hakkavad nii üle ookeani kui interneti teel kirjad käima. «Leppisime kokku, et mina kirjutan hispaania, tema mulle eesti keeles,» sõnab Mari.

«Minu vanemad pole Eestis käinud, võib-olla tuleme varsti,» lisab Mariana.

ÕPILASVAHETUS

- YFU (Youth For Understanding) on rahvusvaheline mittetulundusühing, mis pakub haridusliku eesmärgiga kultuurivahetusprogramme enam kui 60 riigis;
- YFU alustas tegevust 1951. aastal, praegu osaleb vahetusprogramides igal aastal 5000 15–18 aasta vanust õpilast üle maailma;
- MTÜ YFU Eesti loodi 1992. aastal. Sellest peale on Eestist käinud õpilasvahetuses ligi 1000 koolinoort ja Eestis õppinud 200 välisõpilast;
- YFU Eesti nimistus on 38 riiki;
- eelseisvaks õppeaastaks on taotluste vastuvõtmine lõppenud, alanud on kandideerimine 2012/2013. õppeaastaks.

ALLIKAS: YFU EESTI KODULEHT